

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 508/2022-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného [REDACTED], [REDACTED], proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13 Up 26/2022 z 28. júna 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. septembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a zákazu zneužitia práva podľa čl. 17 dohovoru uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ tiež navrhol, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že v upomínacom konaní žalobcu – [REDACTED] (ďalej len „žalobca“) proti žalovaným: 1. [REDACTED] (ďalej len „žalovaný v 1. rade“), 2. [REDACTED] (ďalej len „žalovaný v 2. rade“) a 3. sťažovateľovi o zaplatenie sumy 455 000 eur s príslušenstvom bol zo strany Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) vydaný platobný rozkaz č. k. 13 Up 26/2022 zo 14. februára 2022 (ďalej len „platobný rozkaz“), ktorým bola žalovaným uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 455 000 eur s príslušenstvom.

3. Proti platobnému rozkazu podali odpor žalovaný v 1. rade, ako aj žalovaný v 2. rade, na základe čoho okresný súd platobný rozkaz proti týmto žalovaným zrušil.

4. Sťažovateľ podal odpor proti platobnému rozkazu 22. marca 2022, v ktorom uviedol, že v celom rozsahu nesúhlasí s povinnosťami uloženými platobným rozkazom z dôvodov uvedených v odpore a navrhol okresnému súdu, aby platobný rozkaz v celom rozsahu zrušil, zastavil súdne konanie a zaviazal žalobcu na zaplatenie náhrady trov súdneho konania sťažovateľovi.

5. Sťažovateľovi bolo následne doručené uznesenie okresného súdu č. k. 13 Up 26/2022 z 26. mája 2022, ktorým odmietol odpor sťažovateľa.

6. Sťažovateľ na bránenie svojho práva podal návrh na odpustenie zmeškania lehoty z 22. marca 2022, v ktorom uviedol, že zásielka okresného súdu obsahujúca platobný rozkaz bola adresovaná na jeho meno, avšak nebola doručená do vlastných rúk sťažovateľa. Predmetnú zásielku doručil okresný súd prostredníctvom poštového podniku – spoločnosti [REDAKOVANÉ], iba manželke sťažovateľa, avšak v zmysle § 9 ods. 4 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o upomínacom konaní“) je nevyhnutné platobný rozkaz doručiť žalovanému do vlastných rúk. Sťažovateľ však vôbec nebol zo strany poštového podniku kontaktovaný v súvislosti s doručovaním predmetnej zásielky a zásielka bola odovzdaná inej osobe. Z toho je evidentné, že poštový podnik pochybil pri doručovaní zásielky obsahujúcej platobný rozkaz, čím sťažovateľovi znemožnil včas podať odpor. Vzhľadom na nepriaznivý zdravotný stav sťažovateľa a pobyt na liečení sa o doručovaní predmetnej zásielky sťažovateľ dozvedel až 21. marca 2022.

7. Uznesením okresného súdu č. k. 13 Up 26/2022 z 11. mája 2022 bol návrh sťažovateľa na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odporu proti platobnému rozkazu zamietnutý.

8. Sťažovateľ podal 15. júna 2022 sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu č. k. 13 Up 26/2022 z 26. mája 2022, ktorým bol odmietnutý jeho odpor proti platobnému rozkazu. Sťažovateľ predovšetkým uviedol, že okresný súd závažne pochybil pri vykazovaní doručovania platobného rozkazu sťažovateľovi, ktorý výslovne namietol jeho prevzatie. Predmetný platobný rozkaz nebol sťažovateľovi doručený riadne v zmysle § 9 ods. 4 zákona o upomínacom konaní.

9. Okresný súd uznesením č. k. 13 Up 26/2022 z 28. júna 2022 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 13 Up 26/2022 z 26. mája 2022 zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

10. Podľa názoru sťažovateľa, poukazujúc na zmluvu o investícii uzatvorenú medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade, je jednoznačné, že žalovanému v 1. rade nikdy nevznikol žiaden záväzok voči žalobcovi na vrátenie akéhokoľvek úveru. Taktiež je nepochybné, že voči žalobcovi nikdy nevznikol žiaden záväzok ani sťažovateľovi (a podľa vedomosti sťažovateľa ani žalovanému v 2. rade). Okrem toho sťažovateľ poukázal na okolnosť, že návrh na vydanie platobného rozkazu bol podaný neoprávnenou osobou.

11. Sťažovateľ nepovažuje názor okresného súdu vyslovený v uznesení č. k. 13 Up 26/2022 z 11. mája 2022 za správny, pokiaľ predpokladá navrhnutie dôkazu opaku stranou, ktorá nemala vedomosť o existencii verejnej listiny – doručenky. Keďže danú písomnosť nepreberal sťažovateľ osobne, nevedel ani o spôsobe doručovania zásielky, a teda nemal vedomosť ani o existencii doručenky. Sťažovateľ objektívne nemohol navrhnúť znalecké dokazovanie týkajúce sa pravosti podpisu na doručenke, ak o samotnej doručenke nevedel. O výsledku dokazovania vykonaného okresným súdom nebol sťažovateľ žiadnym spôsobom upovedomený. Okresný súd nesprávnym postupom a arbitrárnym rozhodnutím o osobe podpísanej na doručenke sťažovateľovi neumožnil preukázať jeho tvrdenia. Na namietnuté prevzatie zásielky mal okresný súd hľadiť ako na vznesenú námietku pravosti listiny (doručenky), pri ktorej je nevyhnutné zároveň aplikovať § 185 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V súvislosti s uvedeným sťažovateľ poukázal aj na ustálenú súdnu prax, že každý preukazuje iba svoje vlastné skutkové tvrdenia, avšak existuje výnimka vychádzajúca zo skutočnosti, že od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti (negatívnu skutočnosť – niečo, čo sa nestalo, čo neexistuje). Preukazovanie takejto skutočnosti je spravidla objektívne nemožné. V civilnej procesualistike sa pre túto skutočnosť používa termín negatívna dôkazná teória.

12. Proti doručenke k doručovaniu platobného rozkazu vznesol sťažovateľ námietku pravosti podpisu na listine, keďže tento podpis nepatrí sťažovateľovi ako adresátovi zásielky. V návrhu na odpustenie zmeškania lehoty sťažovateľ okresnému súdu výslovne navrhol vykonať dokazovanie týkajúce sa doručovania zásielky obsahujúcej platobný rozkaz. Pri vykonaní dôkazu konajúci súd podľa názoru sťažovateľa závažne pochybil, keď sa uspokojil s tvrdením [REDAKOVANÉ], o doručení (na základe overenia totožnosti podľa občianskeho preukazu), pričom doručenie žalovanému v 3. rade bolo vylúčené vzhľadom na jeho nepriaznivý zdravotný stav, ktorý mu ani neumožnil vstať z lôžka. Okresný súd bez ďalšieho dokazovania arbitrárne rozhodol o pravosti podpisu na doručenke. Sťažovateľ výslovne poprel prevzatie písomnosti, a teda ostalo sporné, komu patrí podpis na doručenke. Okresný súd napriek spochybnenému podpisu na doručenke nevykonal dokazovanie, ktoré by pravosť podpisu sťažovateľa potvrdilo, naopak, bezprecedentným arbitrárnym spôsobom konajúci súd judikoval pravosť podpisu ako podpisu sťažovateľa. Ak je v konaní vznesená námietka pravosti podpisu, je neprípustné aplikovať princíp formálnej pravdy, ak vedie k zjavnej nespravodlivosti. Súd nie je a nemôže sa stať iba automatom na vytvorenie exekučného titulu vychádzajúcim iba z formálnych náležitostí podkladov rozhodnutia.

13. Až po odoslaní návrhu sťažovateľa na odpustenie zmeškania lehoty vyšlo najavo, že písomnosť prevzala manželka sťažovateľa, ktorá pri emocionálnom vypätí a strese zo život ohrozujúceho stavu manžela pochopiteľne neúmyselne opomenula sťažovateľovi oznámiť, kedy a akú poštu mu prebrala. Sťažovateľ v čase doručovania platobného rozkazu bol pre vážny zdravotný stav odkázaný na lôžko, preto je vylúčené, aby dokázal osobne prevziať zásielku od poštového doručovateľa. K zhoršeniu dlhodobého nepriaznivého zdravotného stavu sťažovateľa došlo koncom roka 2021, keď bol hospitalizovaný na infekčnom covidovom oddelení do 31. decembra 2021. Následne sťažovateľ trpel ťažkým postcovidovým syndrómom. Po zistení skutočnosti, že mu bol zaslaný platobný rozkaz, bezodkladne podal odpor spolu so žiadosťou o navrátenie lehoty.

14. Sťažovateľ uviedol, že navrátenie zmeškanej lehoty je mimoriadnym inštitútom, ktorého aplikácia by mala byť výnimočná a pre ospravedlniteľné dôvody, za ktoré možno s istotou považovať aj už opísané skutočnosti o zhoršení zdravotného stavu sťažovateľa v čase, keď mu mala byť doručovaná zásielka s rozhodnutím súdu a plynula mu lehota na podanie opravného prostriedku proti platobnému rozkazu. Keďže sťažovateľ bezodkladne po zistení existencie platobného rozkazu podal proti nemu odpor spolu so žiadosťou o odpustenie zmeškania lehoty, urobil tak všetko, čo od neho možno spravodlivo požadovať k obrane svojich práv v súdnom konaní.

15. Ďalším procesným pochybením okresného súdu bolo podľa názoru sťažovateľa opomenutie nerozlučného procesného spoločenstva medzi ručiteľmi. Žalobca v návrhu na vydanie platobného rozkazu v pôvodnom návrhu navrhoval spôsob, akým sú žalovaní povinní plniť žalobcovi „spoločne a nerozdielne“ pre všetkých troch žalovaných, teda aj pre dlžníka a dvoch ručiteľov. Po výzve súdu na opravu návrhu bol spôsob plnenia zmenený na taký, že „plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť plniť ostatných“, hoci na samostatné spoločenstvo mal byť vylúčený iba dlžník a ručítelia mali byť ponechaní v nerozlučnom spoločenstve. V zmysle ustálenej judikatúry medzi dlžníkom a ručiteľom môže vzniknúť len samostatné spoločenstvo v zmysle § 76 CSP. Avšak ručiteľský záväzok, z ktorého majú byť žalovaný v 2. rade a sťažovateľ zaviazaní ako ručítelia, mal byť zriadený dohodou. Aj napriek skutočnosti, že okresný súd to výslovne neuviedol vo vydanom platobnom rozkaze, medzi ručiteľmi zo zákona vzniklo nerozlučné spoločenstvo a platobný rozkaz sa mal vzťahovať na ručiteľov ako na spoločníkov v nerozlučnom spoločenstve, ktorí sú povinní plniť spoločne a nerozdielne; zatiaľ čo záväzok dlžníka je samostatný záväzok.

16. Na základe uvedeného sťažovateľ trvá na názore, že ak ručiteľ – žalovaný v 2. rade podal proti platobnému rozkazu odpor a okresný súd platobný rozkaz proti nemu zrušil, potom nie je v súlade s § 77 ods. 1 CSP, že je povinný plniť sťažovateľ ako druhý ručiteľ. Sťažovateľ zdôraznil, že zrušený platobný rozkaz proti jednému ručiteľovi (žalovaný v 2. rade) *ex lege* zrušuje platobný rozkaz aj proti sťažovateľovi.

17. Napadnuté rozhodnutie je podľa názoru sťažovateľa nezákonné a v rozpore s právom na spravodlivé prejednanie veci. Nezákonnosť tohto rozhodnutia je možné vyvodiť z jeho odôvodnenia, ktoré vykazuje vnútorný rozpor v logike a nesúlad so základnými zásadami súkromného práva. Toto rozhodnutie nepochybne zasiahlo do práv sťažovateľa, ktorý nemohol navrhnúť objektívne znalecké dokazovanie týkajúce sa pravosti podpisu na doručenke, ak o samotnej doručenke nevedel. Súd nesprávnym postupom a arbitrárnym rozhodnutím o osobe podpísanej na doručenke znemožnil sťažovateľovi preukázať jeho tvrdenia.

18. Z logiky ustálenej súdnej praxe vyplýva aj tá skutočnosť, že v tomto prípade je priam žiaduce odpustenie zmeškanej lehoty pre mimoriadne závažné zdravotné dôvody, ktoré nastali v súvislosti so zhoršeným stavom sťažovateľa v tej dobe, keď mala byť doručovaná zásielka s rozhodnutím súdu. Sťažovateľovi sa stala objektívna situácia, ktorá bola vyvolaná okolnosťami, ktoré sa nedali predvídať, ktoré boli nezávislé od vôle sťažovateľa. Inými slovami, za tieto okolnosti, ktoré nastali, sťažovateľ nebol zodpovedný (jeho náhle ochorenie).

19. Sťažovateľ zastáva názor, že napadnuté rozhodnutie je porušením ústavnoprávne a medzinárodnoprávne garantovaných základných princípov (zásad) materiálneho právneho štátu, najmä princípu materiálnej spravodlivosti a materiálnej ochrany zákonnosti vrátane princípov riadneho a spravodlivého procesu, princípu právnej istoty a princípu predvídateľnosti práva, ako aj princípu ochrany legitímnych očakávaní (dôvery) a tiež princípu, že právo nemôže vzniknúť (vzísť) z bezprávia a nespravodlivosti. Súd rozhodol arbitrárne a bez zdôvodnenia, keď nerešpektoval negatívnu dôkaznú teóriu (nie je možné dokazovať neexistenciu niečoho).

20. Nerešpektovaním práva na spravodlivý proces sťažovateľa súd priznal ochranu subjektu, ktorý úmyselne porušil zákaz zneužitia práv podľa čl. 17 dohovoru, a tým zneužil právo proti sťažovateľovi.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

21. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie zákazu zneužitia práva (čl. 17 dohovoru) uznesením okresného súdu o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu o odmietnutí odporu proti platobnému rozkazu.

22. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Ústavný súd totiž nie je súčasťou systému všeobecných súdov ani nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

23. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle už citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný.

24. Za zjavne neopodstatnený návrh možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

25. V súvislosti so sťažovateľom deklarovaným prejavom nespokojnosti s uznesením okresného súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho

rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

26. Zo sťažnostnej argumentácie sťažovateľa vyplýva, že je takmer totožná s jeho námietkami vznesenými v sťažnosti proti uzneseniu o odmietnutí odporu sťažovateľa proti platobnému rozkazu ako oneskorene podanému po tom, ako mu okresný súd zamietol aj návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie tohto odporu bez toho, aby mu umožnil navrhnúť znalecké dokazovanie o pravosti podpisu na doručenke. Sťažovateľ predovšetkým namietal, že platobný rozkaz prevzala jeho manželka napriek tomu, že mu mal byť doručený do vlastných rúk, čo preukazoval svojim zlým zdravotným stavom v inkriminovanom čase. Sťažovateľ ďalej argumentoval, že o existencii doručky sa dozvedel až po odoslaní návrhu na odpustenie zmeškania lehoty, a tiež spochybnil dôvodnosť nároku žalobcu vzhľadom na skutkové okolnosti danej právnej veci.

27. Okresný súd, zdôrazňujúc povahu doručky ako verejnej listiny a poukazujúc na svoje predchádzajúce zamietajúce rozhodnutie o návrhu sťažovateľa na odpustenie zmeškanej lehoty na podanie odporu proti platobnému rozkazu, pričom v tomto konaní okresný súd dopytom na základe návrhu sťažovateľa na pošte preveril, že zásielka obsahujúca platobný rozkaz bola odovzdaná osobe na základe overenia jej totožnosti podľa občianskeho preukazu, ktorý patrí sťažovateľovi, jeho sťažnosť zamietol. Poukazujúc na uvedené zistenia, okresný súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že sťažovateľ „*pokiaľ v podanej sťažnosti tvrdí, že nemal vôbec vedomosť o existencii doručky a až po odoslaní návrhu žalovaného na odpustenie zmeškania lehoty vyšlo najavo, že písomnosť prevzala jeho manželka (preto objektívne nemohol navrhnúť znalecké dokazovanie ohľadom pravosti podpisu na doručenke), keďže už v samotnom návrhu na odpustenie zmeškania lehoty tvrdil, že predmetnú zásielku doručil poštový podnik len jeho manželke. Žalovanému tak už v čase podania návrhu na odpustenie zmeškania lehoty (navyše už v tom čase disponujúc kvalifikovanou právnou pomocou zo strany advokáta) nič nebránilo navrhnúť (znalecké) dokazovanie ohľadne pravosti podpisu na doručenke, pokiaľ túto skutočnosť namietal.*“. Ako účelové vyhodnotil okresný súd tvrdenia sťažovateľa, ktorý, namietajúc správnosť doručovania platobného rozkazu, navrhol vykonať dokazovanie (prostredníctvom [REDAKOVANÉ]) a následne, keďže toto dokazovanie jeho tvrdenia vyvrátilo, namietol postup a rozhodnutie súdu z neho vychádzajúce s tým, že nemal možnosť navrhnúť iné dokazovanie.

28. Okresný súd zaujal názor aj k sťažovateľom tvrdenej aplikácii § 185 ods. 3 CSP, ktorú v danom štádiu konania vylúčil, nenachádzajúc žiadne pochybnosti o správnosti údajov na doručenke.

29. K samotnej doručenke okresný súd konštatoval, že údaje na doručenke potvrdzujú údaje na nej uvedené, pokiaľ nie je preukázaný opak, preto tvrdenie sťažovateľa, že zásielku určenú do vlastných rúk v daný deň osobne neprevzal, bez preukázania pravdivosti tohto tvrdenia a doloženia dôkazu opaku nepostačuje na vyvrátenie domnienky o pravdivosti údajov na doručenke ako verejnej listine. Ústavný súd v danej súvislosti dodáva, že v danom prípade nemožno vychádzať z negatívnej dôkaznej teórie, ako to predostiera sťažovateľ. Ak z doručky plynie, že sťažovateľ v konkrétny deň osobne prevzal doručovanú písomnosť, v danom prípade platobný rozkaz, je to on, kto musí preukázať, že je tento údaj nepravdivý, čo pravdepodobne sťažovateľom pochopené nebolo. Sťažovateľ nemal preukazovať neexistenciu určitej skutočnosti, čo je objektívne

nemožné, ale mal vyvrátiť údaj na doručenke ako verejnej listine, ktorý sa bez toho považuje za pravdivý.

30. V súvislosti so sťažovateľom predloženými dôkazmi o jeho nepriaznivom zdravotnom stave v relevantnom čase okresný súd konštatoval, že uvedené nevyvracia tvrdenie, že sťažovateľ nemohol osobne prevziať doručovanú písomnosť, pretože sa podľa predložených listín v inkriminovanom čase nachádzal doma. Predložené dôkazy nevyvracajú ani tvrdenie sťažovateľa, že nemohol podpísať prevzatie predmetnej doručenky. Sťažovateľom uvádzané argumenty okresný súd vyhodnotil ako spôsobilé ospravedlniť zmeškanie lehoty na podanie odporu, tieto tvrdenia však sťažovateľ v konaní o svojom návrhu na odpustenie lehoty na podanie odporu neprodukoval (namietal len vady doručovania), teda neunesol dôkazné bremeno v konaní. V aktuálne dotknutom konaní sa sťažovateľ nemôže opätovne domáhať preskúmania dôvodnosti zmeškania lehoty na podanie odporu a uvádzať nové tvrdenia a dôkazy na ich podporu, čo si sťažovateľ zjavne zamieňa a obe konania spája, čo je však vylúčené.

31. Okresný súd preskúmal aj námietky sťažovateľa k dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku, ako aj tvrdeniu sťažovateľa o nerozlučnom procesnom spoločenstve. Solidárnosť právneho vzťahu neznamena automaticky vznik nerozlučného procesného spoločenstva, ako to tvrdí sťažovateľ, čo mu bolo okresným súdom dostatočne vysvetlené i s konsekvenciami, ktoré z uvedeného vyplynuli.

32. Ústavný súd navyše konštatuje, že v procesnej situácii, keď odpor bol sťažovateľom podaný oneskorene, nemá jeho obsah (sťažovateľom tvrdená nesprávnosť jeho výroku – bod 15 tohto odôvodnenia) z hľadiska vecnej argumentácie žiadnu relevanciu, pretože prípadné námietky proti platobnému rozkazu musia byť uplatnené riadne a včas, aby boli spôsobilé vyvolať účinky, ktoré s riadne podaným odporom právne predpisy spájajú. Sem patrí i povinnosť súdu riadne vyhodnotiť a presvedčivo odôvodniť rozhodnutie o námietkach obsiahnutých v odpore za predpokladu jeho riadneho a včasného podania. Námietky, ktoré mali byť predmetom včasného odporu, nemožno následne „náhradne“ uplatňovať v sťažnosti proti uzneseniu o odmietnutí oneskoreného odporu a dožadovať sa prihliadania na ne v tejto fáze konania.

33. Je potrebné opätovne zdôrazniť, že ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo tejto sústavy, pričom vo svojej judikatúre sa riadi zásadou minimalizácie zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (napr. IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010). Z tohto postavenia mu preto neprislúcha posudzovať vecnú správnosť právneho záveru, ku ktorému okresný súd pri interpretácii a aplikácii zákona dospel. Ústavný súd však musel zaujať stanovisko k tomu, či napadnuté rozhodnutie spĺňa požiadavku ústavnosti (odôvodnenie majúce požadovanú kvalitu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru).

34. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že medzi napadnutým rozhodnutím a namietaným porušením označených práv sťažovateľa niet príčinnej súvislosti. Napadnuté rozhodnutie je odôvodnené jasne, vyčerpávajúco, bez zjavných omylov v skutkových zisteniach a právnom posúdení, a preto niet dôvodu, aby ústavný súd doňho zasahoval, preto odmietol sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018

Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

35. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa vrátane jeho návrhu na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2022

Ladislav Dudíťš
predseda senátu